

Hoofdstuk 1

Eline

Wat voor ergs zou er kunnen gebeuren als mijn moeder de deur opent? Als een zwaard van Damocles hangt deze vraag boven Elines hoofd. Voor de derde maal loopt ze voorbij de blauw geschilderde voordeur ergens in Durbuy, een typisch Ardens dorpje in het zuiden van België. Haar hart maakt rare pulserende bewegingen, sneller en luider dan gewoonlijk.

Eline denkt terug aan de waanzinnige rollercoaster waarin ze de voorbije weken verzeild was geraakt. Het begon allemaal toen ze haar zus enkele weken geleden voor het eerst in haar 45-jarig leventje ontmoette. In Sri Lanka dan nog wel. Ze wist niet eens dat ze een zus had! Niet alleen de openbaring dat ze een zus had, maar vooral het nieuws dat haar moeder nog leefde en haar zielsgraag wou zien, deed haar hele bestaan wankelen op haar grondvesten. Tegelijk voelde het aan als warme golven die als oorverdovende schuimkoppen in haar buik neerstortten.

Alles startte toen ze in het diepst van haar depressie geen uitweg meer zag en daarom een trein nam naar de Ardennen. Toen er tegenover haar in de eersteklassewagon een bloedmooie vrouw kwam zitten die in Elines ogen alles had wat zij niet had -een man, kinderen, klasse- sloegen bij haar de stoppen door. In dit waanzinnig moment van complete

zinsverbijstering, stal ze de tassen van die onbekende vrouw op de trein en vluchtte ermee weg.

Nooit had Eline gedacht dat ze tot stelen in staat was, maar gedreven door een gevoel dat het haar enige redding was uit de diepe, stinkende poel waarin ze zich bevond, had ze geen andere keuze gehad dan de spullen van deze vrouw te ontvreemden. Een vrouw die erg op haar leek en die ze per toeval tegenkwam op de trein... een opportuniteit die zich aandiende en waarin Eline eenvoudigweg was meegegaan.

Ze had zich schandalig gedragen, daar was ze zich scherp van bewust, maar elke vezel in haar lijf had haar gedwongen om steeds verder te gaan.

Ze herinnerde zich nog dat ze in het eerste station waar de trein stopte, uit de trein sprong en een taxi nam naar het dichtstbijzijnde hotel. Daar, in haar hotelkamer in Charleroi, had ze de persoonlijke bezittingen van de 'treinvrouw' rondom haar uitgestrooid op het wit gesteven dekbed. Later zou Eline zich dit moment herinneren alsof ze overgoten werd met een kolkende massa eenzaamheid. Met een gretigheid alsof haar leven er vanaf hing, doorsnuffelde ze de spullen één voor één. Het donkerblauwe Amerikaanse paspoort vertelde haar welke naam de vrouw had: Julia. Het vliegtuigticket naar Sri Lanka, dat licht verkreukeld achteraan in het paspoort zat, had op haar net zo'n onweerstaanbare aantrekkingskracht gehad als de zoete geur van suikerspinnen die haar als kind op de kermis naar het suikerspinnenkraam lokte.

Een overweldigend, wemelend, kleurrijk en chaotisch straatbeeld was haar eerste indruk geweest van Sri Lanka. Een fiets, een brommer, een tuktuk en twee auto's probeerden tegelijk naast elkaar de straat te veroveren. De wet van de sterkste bepaalde hier duidelijk de verkeersregels. Warme, zoete, rotte, kruidige en benzinegeuren vonden een weg naar haar neusholtes. In het midden van deze chaos vond ze Rohan, haar gids en chauffeur.

Elines buik trekt samen als ze aan Rohan denkt. Ze hadden spoedig meer dan alleen sympathie voor elkaar gevoeld.

Toen ze amper tien minuten in zijn taxi zat, vroeg hij haar of zij de hoofdstad van Sri Lanka kende.

“Colombo,” had ze trots geantwoord. Ze had haar reisgids gedurende de elf uur durende vliegtuigreis goed bestudeerd.

“Ha, dat denkt iedereen en dat staat ook in elke reisgids, maar de echte hoofdstad is Sri Jayawardenapura Kotte”, lachte Rohan. Eline probeerde de naam te herhalen. Rohan verbeterde haar enkele keren geduldig met pretlichtjes in zijn ogen. Algauw kregen ze de slappe lach toen Eline haar tong in verschillende bochten probeerde te wringen om het negenlettergrepenwoord uitgesproken te krijgen. En zo was de vriendschap tussen hen begonnen. Na enkele dagen was deze vriendschap uitgemond in een hartstochtelijke relatie.

Aan het einde van haar reis bracht Rohan haar naar een ashram waar ze nog enkele dagen zou verblijven om een lezing over kwantumfysica te geven. En uitgerekend daar, in die ashram in de tempel bovenop een bergtop in de jungle, vond haar zus haar. Het was de treinvrouw, Julia, de vrouw wiens spullen ze stal op de trein!

Eline had haar hele leven lang niet eens geweten dat ze een zus had en plots stond deze voor haar neus. Voor Eline was het net of er op dat moment een diepe, allesomvattende leegte gevuld werd.

Luidruchtig snuift Eline haar neus en schopt achteloos een steentje weg als ze terugdenkt aan dit moment dat een tsunami van gevoelens had veroorzaakt.

Haar hersenen kunnen dit nieuws nog steeds niet bevatten.

Het laatste beeld dat ze heeft van haar moeder ontvouwt zich als een slechte diavoorstelling voor haar ogen: ontdaan stormde haar moeder haar jonge-meisjeskamer binnen en trok haar onhandig vanonder het deken. Ze kneep Eline haast fijn, net of ze haar wilde laten verdwijnen in haar schoot. Moeders gezicht, zo dicht bij het hare, was verhit. Ze herhaalde steeds hetzelfde zinnetje: “Het spijt me. Het spijt me. Het spijt me...” Ze gilte het bijna uit nu: “Ik wil je niet achterlaten. Het spijt me.” Ze kneep en kuste Eline. “Ik kom je snel opzoeken. Vergeef me!” Plots stond papa naast haar moeder. Hij trok haar bruusk van het bed en stuurde haar weg naar beneden. Eline herinnert zich hoe ze haar vader opzij duwde en haar moeder haastig achterna liep. Ze vond haar op de oprit. Moeder stak haar sleutel in de autodeur om hem te openen. Eline trok aan haar rok. Haar hele gezicht was nat en zout. “Nee, nee ga niet weg. Laat mij niet alleen... mamaaaaaaa!”

Dit was veertig jaar geleden gebeurd. Eline voelt hoe ook nu de tranen over haar wangen lopen. Tranen van boosheid en rauw verdriet. Ze veegt ze ruw weg en probeert orde te schep-

pen in haar gedachten. Het gemis van haar moeder, maar vooral het niet weten waarom haar moeder haar verlaten had en nooit meer naar haar had omgekeken, had haar getekend. Ze friemelt zenuwachtig aan haar nieuwe blouse. Gisteren nog gekocht, in het boetiekje op de hoek van de straat. Ze vond hem al lang prachtig, maar veel te duur. Voor een gelegenheid als vandaag wilde ze de blouse toch aanschaffen. De voorbije nacht sliep ze weinig. Ettelijke keren speelde ze de film van het nakende weerzien met haar moeder op haar netvlies af. Zal ze haar moeder nog herkennen? Hoe zal ze aanvoelen? Ruiken?

Ze neemt een besluit, draait zich vliegensvlug om en loopt met snelle, grote passen resoluut op de blauwe voordeur af. De bel klinkt luid en schel. Eline hoort voetstappen en een ogenblik later staat ze oog in oog met de vrouw die ze haar moeder mag noemen. Ze staat doodstil te staren naar de vrouw voor haar, die tegelijk vreemd en zo vertrouwd aanvoelt. Eline voelt een zacht zoemen in haar hersenen en eindelijk hoort ze zichzelf zeggen: “Dag, ik ben Eline. Ik ben jouw dochter.”

“Kom binnen.” De stem van haar moeder is zacht en trilt een beetje. Haar ogen zijn rood. Ze zet een stap achteruit en Eline stapt de koele hal binnen. Als Eline haar passeert, ruikt ze de lavendel. Deze geur is zo bekend -haar moeder had overal lavendelzeepjes liggen- en brengt tegelijk een intens gemis naar boven. Een fractie van een seconde is het stil binnen in Eline en dan, ongevraagd hevig, als een voorjaarse getijdenstroom wordt ze overspoeld door golven van extase. *Dit is echt mijn moeder die hier staat; mijn moeder. In levende*